

Πώς μιλάμε τον έρωτα. Μ' ένα «Αχ».

Μετά το Δεκέμβρη του 2008, και στα πλαίσια ενός γενικού υπερβατικού βλέμματος που αναζητήθηκε, αναδύθηκε ένας λόγος που επιχείρησε να παντρέψει τον έρωτα με την εξέγερση. «Ο μπάτσοι είναι παντού αλλά ο έρωτας μας κάνει άορατους» «Έρωτας ή τίποτα» «Αν ερωτευτούν όλοι ταυτόχρονα το κράτος θα καταρρεύσει» έλεγαν τα συνθήματα στον τοίχο. Πιθανώς αυτό το παντρολόγημα να ήρθε ως μια απόπειρα διπλής απάντησης. Απάντηση αφενός σε μια αριστερή μίζερη ή ξύλινη συνθηματολογία που εκείνο τον καιρό απωθούσε (για διάφορους λόγους μάλλον άλλους λάθος και άλλους σωστούς) και αφετέρου στην τοποθέτηση του έρωτα ως επίδειξη τροπαίου και απόδειξη κοινωνικής κανονικότητας.

Με τον καιρό ο λόγος αυτός, ο ερωτικός και εξεγερτικός, έγινε φλύαρος, ανώδυνος, απονοηματοδοτήθηκε, ξεγυμνώθηκε από την όποια επίθεση έφερε στο σώμα του και κατά κάποιο τρόπο από ριζοσπαστικός, μετατράπηκε σε ένα λόγο αντιδραστικό. Βρήκε θέση περισσότερο στους τοίχους των σόσιαλ μίντια και λιγότερο σ' αυτούς των δρόμων, στους δε δρόμους καλλιγραφήθηκε και μπήκε στις τουαλέτες των *καλύτερων μπαρ των Αθηνών, των μπαρ που πρέπει να πας* εκεί δηλαδή που ούτε η εξέγερση μιλιέται ούτε ο έρωτας. Ο λόγος αυτός βρήκε θέση σε σοσιαλμιντιακούς τοίχους ανάμεσα σε κυνισμούς και ελληνικό ριάλιτι χιπ χοπ. Έγινε στίχος του Ρέμου και σελίδα του εκάστοτε πολυφορεμένου Κοέλιο της εποχής. Θετική ενέργεια, αγάπη, έρωτας και απ' την κρίση θα βγούμε με τη δύναμη της καρδιάς. Ο λόγος λοιπόν αυτοκαταργήθηκε. Τα στόματα τον χρησιμοποίησαν σαν άοσμο σλόγκαν κι όχι σαν ερώτημα που καίει.

Εξαιτίας όλων αυτών λοιπόν, θεωρούσα ότι τον τελευταίο καιρό έμοιαζε σχεδόν ανυπόφορο να διαβάζει και να μιλά κανείς για

έρωτα. Γιατί κάθε φορά που το έκανες έμοιαζε να υπηρετείς έναν λόγο υποταγμένο στην κυρίαρχη ρητορική, έναν λόγο άνευρου λεκτικού ξεσπάσματος. Σα να προμοτάρεις το άλλοθι που σε κάνει να συνεχίζεις να υπομένεις τα ίδια και τα ίδια. Ο λόγος έρωτα και εξέγερσης δεν ήταν πια ένα ενδιαφέρον παντρολόγημα, αλλά ένα σύντομο καλογυαλισμένο διαφημιστικό.

foto από fb της bijoux de kant

Το ερώτημα όμως επανερχόταν, γιατί είναι καταδικασμένο να επανέρχεται. Πώς μιλάμε τον έρωτα; Χθες το βράδυ σκέφτηκα ότι πήρα την απάντησή μου. Μ' ένα Αχ.

Για κάποια χρόνια είχα κόψει το θέατρο. Όταν ξαναπήγα σε μια παράσταση στο Τέχνης, μέσα του 2000, με μισή καρδιά και μισό μεθύσι, είδα κι έπαθα. Δεν ξέρω αν ήταν τόσο καλή η παράσταση όσο τη θυμάμαι, θυμάμαι όμως ότι τα πόδια μου είχαν κολλήσει στο έδαφος, σε μια μάλλον άβολη στάση, σχεδόν δεν ανάσαινα και

νομίζω πως ένιωθα έναν έναν τους σπόνδυλους της σπονδυλικής στήλης να αλλάζουν θέση. Τότε το απέδωσα και λίγο στην θεατρική αποχή. Ξαναθυμήθηκα την μαγεία, σκέφτηκα. Χθες που έπαθα το ίδιο, που τα πόδια μου είχαν σχεδόν τσιμεντωθεί στο πάτωμα, το απέδωσα μόνο στην παράσταση.

*αχ! (ξανα)διαβάζοντας την Κερένια Κούκλα του Χρηστομάνου |
Μια παράσταση της bijoux de kant*

Διαβάζω από την bijoux de kant: Μια λοξή και μαζί ολόισια ματιά πάνω στην «Κερένια Κούκλα», το αθηναϊκό μυθιστόρημα που έγραψε στα 1911 ο Κωνσταντίνος Χρηστομάνος. Η ανήμπορη Βεργινία, η αθώα Λιόλια και ο άντρας τους, ο Νίκος, έρχονται στην Αθήνα του σήμερα να (ξανα)παίξουν τη μικρή και θλιβερή ερωτική τους ιστορία.

Ιδού λοιπόν πως μιλιέται ο έρωτας. Με έναν απλό αναστεναγμό για αρχή. Με αυτό που σου ξεφεύγει απ' το στόμα και δεν το λες εσύ, δεν το ψάχνεις να το εκφράσεις, δεν το περνάς απ' το μυαλό. Ο κόμπος ψάχνει μόνος του και βρίσκει έξοδο. Γίνεται ο αναστεναγμός. Η αρχή όλων, ένα Αχ.

foto από fb της bijoux de kant

Ο έρωτας στην παράσταση μιλιέται ως μοιραίο, ως αναπόφευκτο συμβάν, ως πανίσχυρο πάθημα. Δεν τον κάνεις, δεν τον φτιάχνεις, δεν τον δουλεύεις. Τον παθαίνεις. (Κι όποιος έχει προσέξει στον Οιδίποδα, πως χρησιμοποιείται διαρκώς η παθητική φωνή καταλαβαίνει τι είναι να σε στέλνει η ζωή όπου θέλει). Ο έρωτας του **Αχ** δεν είναι κουλ, δεν συζητιέται σε καφέ με τους φίλους χαλαρά, δεν έχει τακτικές και παιχνίδια. Είναι αρρώστια, γιαιτρεία, ζωή και θάνατος. Ο έρωτας του **Αχ** είναι το αίσθημα δεν κρατιέμαι, είναι το αίσθημα δεν μου ανήκει καμιά απόφαση. Δεν τον θες, δεν τον ψάχνεις, σε βρίσκει, σε βουτάει και άντε μετά να τη βγάλεις καθαρή.

(Εντωμεταξύ όσο έρρεε ο λόγος σαν το νεράκι, έκανε παρεμβολές το εσωτερικό βουβό θέατρο και πρόβαλε στο πίσω των ματιών μου, ένα βράδυ πριν χρόνια στο Galaxy. Καθώς γυρνάω από την τουαλέτα, βλέπω μπροστά μου το κορίτσι με πλάτη και ξαφνικά με πρωτοφανή διαύγεια το λαιμό του κοριτσιού. Καθώς φτάνω σε

εκείνη, φιλάω το λαιμό. Γιατί τον φίλησα; Το είχα αποφασίσει; Την ήθελα; Ήταν επιλογή πεσίματος; Όχι σε όλα. Περνώντας, απλά δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Οι επιλογές είχαν μειωθεί μέχρι όλα να οδηγήσουν αναγκαστικά μ' ένα τρόπο σ' αυτό. Έπρεπε να φιλήσω το λαιμό της.)

foto: Πάνος Μιχαήλ (από fb της bijoux de kant)

Καθώς πηγαίνεις για Σπάρτη ξεκινώντας από το χωριό Λεοντάρι στην Αρκαδία, περνάς λίγο μετά το χωριό Λογκανίκος μια πηγή. Η πηγή είναι πάνω στη στροφή, κάτω από τεράστια δέντρα. Έχει μόνιμη σκιά και τα μεσημέρια Ιουλίου η θερμοκρασία δεν θα ξεπερνά τους δέκα βαθμούς. Στην πηγή το νερό ρέει με έναν τρόπο απερίγραπτο. Ρέει αυτό, ξεκουράζεσαι, δροσίζεσαι εσύ και νικάς το κάψωμα. Ο λόγος της Μπασδέκη κυλάει λοιπόν σα δροσερό νερό, σαν να σκύβεις να πιεις νερό από αυτήν ακριβώς τη πηγή. Είναι φορές μέσα στην παράσταση που θες να πατήσεις pause να ξαναπείς μέσα σου τα λόγια που μόλις άκουσες. Θες να

περιμένεις μετά το τέλος και να πεις ρε παιδιά είναι επείγον δώστε μου ένα χαρτί με τα λόγια, ένα pdf, στείλτε ένα mail, ανεβάστε την παράσταση στο youtube να ακούω τα λόγια, ελάτε τουλάχιστον το βράδυ σπίτι να μου τα διαβάζετε.

Όταν η Δροσάκη σηκώνει τα χέρια ψηλά και λέει **βιολιά** θες να φωνάξεις σταματήστε θα πάθουμε τίποτα, θα πάθουμε βλάβη μόνιμη και αθεράπευτη. Λέει **βιολιά** με σηκωμένα χέρια και λες να, άμα έρθει ξαφνικά ένας άσχετος κύριος με φράκο, παπιγιόν ή κάτι ανάλογο επίσημο και με ένα αόρατο δοξάρι αρχίζει να παίζει το κορμί της, να δεις που θα παίξει μουσική, να δεις που θα τα ακούσεις όλα. Ο λόγος της Μπασδέκη έχει τα ίδια αποτελέσματα με το να ακούσεις το Köln Concert του Keith Jarrett μόνος τρέχοντας στην Εθνική Οδό Ξημερώματα.

Όλες οι ερμηνείες είναι εξαιρετικές, ορισμένες είναι επικίνδυνες. Σε παίρνουν και σε σηκώνουν σε στέλνουν να τρέξεις δυο τρεις φορές γρήγορα το τετράγωνο να πιεις το κατιτίς σου και πάλι μικρές οι πιθανότητες να ξεμπλέξεις.

Όταν η Λένα Δροσάκη/Λιόλια μιλάει και περιγράφει τον έρωτα, ανάβουν τσιγάρο οι άκαπνοι, ακούμε λέξεις να λειώνουν, βλέπουμε τον κόσμο να λειώνει, λέμε ότι, ναι, είναι ωραία η πλάση, βρέχει ομιλητικά ευγενικά λουλούδια, γυναικεία μαλλιά διασχίζουν την αίθουσα, εγώ αναζητώ την Ε. από τα εφηβικά χρόνια να της πω ένα καλή τύχη μέσα απ' την καρδιά μου και όλα μα όλα είναι μέλι.

Όταν η Κατερίνα Μισιχρόνη/κερένια κούκλα μιλάει και περιγράφει τον θάνατο, γίνεται αργά απόγευμα Μεγάλης Παρασκευής, πιστοί και άπιστοι παρασύρονται από το κύμα της ατμόσφαιρας ενός διαρκούς πένθους, το χωριό ακολουθεί την πομπή μιλώντας, κουτσομπολεύοντας, σχολιάζοντας επειδή αν σωπάσουν δεν θα αντέξουν τον χαλασμό του κόσμου και όλα μα όλα είναι πικρό χρώμα.

foto από fb της bijoux de kant

Η σκηνή, οι ήχοι, το παίξιμο, οι ερμηνείες, ο λόγος ώρες ώρες, σε μένα τον άσχετο μοιάζουν να ξαναφέρνουν στο νου αποσπάσματα χύμα και διασκορπισμένα. Μελό ελληνικές ταινίες, πεζά του Πικρού, γραφικές και σπαταλημένες φιγούρες του χωριού ή του κέντρου των Αθηνών, ιταλικό κινηματογράφο της ερωτικής απόγνωσης, μοιρολόγια και σελίδες του Ταχτσή. Μα δεν είναι τίποτα απ' όλα αυτά. Είναι το σύμπαν της Μπασδέκη, είναι το σύμπαν της bijoux de kant.

Φλυάρησα πολύ. Κριτικός δεν είμαι κι από θέατρο δεν ξέρω. Είμαι προκατειλημμένος γιατί αγάπησα την Μπασδέκη από την πρώτη φορά που διάβασα τυχαία το [θέλω να φταίω](#) και από [εκείνο το ποίημα](#) που είδα στο Μέγα Λαϊκό. Ως προκατειλημμένος όμως μπορώ να λέω ότι εγώ πήρα την απάντησή μου Παρασκευή βράδυ κατά τις 9:15. Δεν ήταν πολλά λόγια, δεν ήταν φιλοσοφική ακροβασία, δεν ήταν λογοπαίγνιο που παριστάνει την ποίηση. Η απάντηση ήταν σύντομη και οριστική, σχεδόν δεν ειπώθηκε. Η

απάντηση ήταν ένα Αχ.

Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης | Υπόγειο Γκαράζ

Παρασκευή & Σάββατο 21.15 & Κυριακή 19.30

Κείμενο: Γλυκερία Μπασδέκη

Σκηνοθεσία: Γιάννης Σκουρλέτης

Παίζουν: Λένα Δροσάκη, Τάσος Καραχάλιος, Κατερίνα Μισιχρόνη,
Αγνή Παπαδέλη – Ρωσσέτου.

Δείτε [εδώ όλες τις λεπτομέρειες](#)

και μια [κριτική](#) από τον George Le Nonce για να καταλάβετε περί
τίνος πρόκειται.